

за оплакване милиони хора въ нашата татковина, които вѣрватъ, че тя е пълна съ дѣволскы врачкы, вѣщицы, змѣювы, караконжовци и безъ четъ другы плашила! Отъ дѣтинството си набиватъ съ тѣхъ главитѣ и прѣзъ цѣлыя имъ животъ ги мѣчатъ тѣ: задаватъ си страхове отъ малкы, за туй ставатъ таквызи хора, които отъ нищо и никакво трепѣрѣтъ, ставатъ най-никаквы и злочесты страхливцы.

— Че е пълна земята ни, поелъ думата Г. Димія, съ туй пусто вѣрваніе, то е цѣла истинна. Да ви прикажѣ азъ самичкѣ единъ пѣтъ какъ, безъ да щѣ, цѣло село изплашихъ.

„Трѣбаше една вѣчеръ да тръгнѣ за едно отъ околнитѣ села. Презъ деня бѣше са излѣлъ голѣмъ дѣжъ, който бѣше пресѣкалъ сичкытѣ пѣтища. И на тръгваніето ми еше валеше; но защото бѣше потрѣба безъ друго презъ нея нощъ да са намѣра въ селото, потѣглихъ на пѣтъ, като зехъ и фенеръ съ себѣ си за да си свѣтнѣ презъ една дълга урва, дѣто, както знаяхъ, и въ хубаво време мѣчно са минуваше. Наближилъ бѣхъ урвата, на за вѣтъ подъ една могилка запалилъ си бѣхъ фенера и, като възлѣзохъ могилката, буянтъ вѣтръ ми грабнѣ капата и я занесе кой знай дѣ. За добра честь съ широката си чървена какулета бѣхъ са облѣкалъ. Накачуолихъ са